

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest nesporno, že pohledávka 20.000 Kč, pro kterou se vede exekuce, povstala před 9. květnem 1933 a že útratové pohledávky 2.765 Kč 70 h a 451 Kč 50 h povstaly po 9. květnu 1933. Stanoví-li se v § 3 písm. f) zák. ze dne 24. února 1934 č. 33 sb. z. a n., že ustanovení §§ 1 a 2 cit. zák. neplatí o vymáhání pohledávek, které vznikly proti dlužníku zemědělci po 9. květnu 1933, jde v projednávaném případě o to, mají-li se útratové pohledávky 2.765 Kč 70 h a 451 Kč 50 h považovati za pohledávky samostatné, takže se na ně ustanovení § 3 písm. f) cit. zák. vztahovati má, či zda jest je považovati za příslušenství vymáhané pohledávky, a důsledkem toho se ustanovení § 3 lit. f) cit. zák. na ně nevztahuje. Útraty sporu jsou částí vedlejších nároků hlavní pohledávky, jakž plyne z ustanovení § 54 j. n., a sdílíjí proto osud hlavní pohledávky a bylo by proti smyslu a účelu uvedeného zákona, kdyby se útratám sporu v té příčině mělo přiznati zvláštní postavení. Nebylo zajisté úmyslem zákonodárce, by pro hlavní pohledávku byla dražba odložena a pro vedlejší, útratovou pohledávku mohl věřitel dražbu proti zemědělci prováděti. Ustanovení § 3 písm. f) cit. zák. má zajisté na zřeteli jen takové pohledávky, které jsou samostatné povahy, což o útratové pohledávce neplatí.

Čís. 13777.

Byl-li knihovní výmaz poznámky ve smyslu § 382 čís. 6 ex. ř. povolen a proveden k žádosti odpůrcova zástupce, stalo se usnesení o povolení a výkonu výmazu proti odpůrci ihned právoplatným a začíná mu lhůta k ohlášení náhradních nároků podle § 400 ex. ř. již dnem, kdy usnesení o výmazu bylo vydáno, nikoliv teprve dnem, kdy bylo doručeno jeho zástupci.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, R I 1058/34.)

K zajištění žalobního nároku na podepsání kupní smlouvy o nemovitostech bylo žalobcům povoleno prozatímní opatření zákazem zcizení a zavazení nemovitostí. Žalobci složili jistotu 200.000 Kč. Žalobci spor právoplatně prosoudili, načež byl k návrhu žalovaných dne 4. března 1933 povolen výmaz knihovní poznámky zákazu zcizení a zavazení nemovitostí. Proti návrhu žalobců ze dne 20. června 1933 na vrácení jistoty se vyjádřili žalovaní a vnesli proti žalobcům náhradní nároky. Soud prvního stolu vyhověl návrhu žalobců na vydání jistoty potud, že jim vydal jistotu až na 80.000 Kč, ohledně nichž nárok na vydání jistoty pro tentokrát zamítl. Důvody: Podle § 400 ex. ř. jistota, kterou navrhovatel složil k zajištění odškodňovacího nároku druhé strany, smí mu býti vydána teprve po čtrnácti dnech potom, co právní moci nabylo usnesení, kterým se zrušuje zatímní opatření. V rozhodnutí čís. sb. 2067 bylo vysloveno, že ona jistota nesmí ani po zrušení opatření podle § 400 ex. ř. straně býti vydána, ohlásí-li odpůrce ve lhůtě

citovaného paragrafu nárok na odškodnění. O zrušení zatímního opatření však žádná strana dosud nežádala a usnesení o zrušení ani z moci úřední vydáno nebylo. Soud povolil na žádost žalované strany jen výmaz knihovní poznámky, když zatímní opatření projitím doby, na kterou bylo povoleno, se stalo bezpředmětným. Ostatně usnesení povolující výmaz poznámky, o které jde, nedopatřením soudní kanceláře, která dle záznamu ve spisech vypravila jen čtyři vyhotovení stranám, advokátu žalované strany nebylo vůbec doručeno, ač jde o usnesení v rozepři, v níž zastoupení advokátem jest předepsáno (§ 27 c. ř. s.). Tím se stalo, že citované usnesení i v případě, že by v něm bylo zrušení zatímního opatření, řádně doručeno žalované straně nebylo a právní moci nenašlo, takže lhůta § 400 ex. ř. žalované straně k ohlášení nároku na odškodnění vůbec nezačala. Re k u r s n í s o u d povolil též, by žalobcům byla vydána i část jistoty 80.000 Kč, a uložil prvému soudu, by po právní moci usnesení zařídil, čeho jest třeba k vydání uvedené části. D ů v o d y: Jak již v usneseních rekursního soudu ze dne 20. března 1934 a ze dne 27. dubna 1934 bylo vyličené, nastalo zrušení prozatímního opatření ze dne 30. listopadu 1929 tím, že usnesením ze dne 4. března 1933 byl povolen výmaz knihovní poznámky záповědi zcizení, zatížení a zastavení pozemků, kteréžto usnesení bylo dne 29. března 1933 doručeno stranám, vyjímajíc zástupci strany žalované, takže čtrnáctidenní lhůta v § 400 ex. ř. stanovená končila 20. dubnem 1933. Okolnost, že usnesení nebylo doručeno právnímu zástupci žalované strany, nepadá na váhu, poněvadž usnesení to vyhovělo návrhu této strany, takže žalované straně proti němu rekurs nepřislušel, nýbrž jen straně žalující. Následkem toho se uplatnění náhradních nároků žalovanou stranou teprve dne 20. července 1933 stalo po lhůtě § 400 ex. ř., takže žalovaná strana pozbyla práva požadovati, by její nárok byl uhrazen ze složené jistoty. Mohlo by se namítati, že žalovaná strana nevěděla, kdy lhůta dle § 400 ex. ř. běží, když usnesení ze dne 4. března 1933 o výmazu knihovní poznámky jejímu zástupci nebylo doručeno, takže tento o zrušení prozatímního opatření nevěděl. To však nebrání tomu, že prozatímní opatření povolením výmazu bylo skutečně zrušeno, o čemž se zástupce žalované strany, který dne 8. února 1933 žádal o výmaz knihovní poznámky, nahlédnutím do spisů a do pozemkové knihy mohl přesvědčiti. Vzhledem k tomu není závady, by i část 80.000 Kč prvním soudem z vydání vyloučená, nebyla žalující straně, která jistotu složila, vrácena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Odpůrci tvrdí, že o vydání jistoty zažádali ještě ve lhůtě § 400 ex. ř., poněvadž prý usnesení o zrušení prozatímního opatření nebylo vydáno a knihovní usnesení o výmazu poznámek nebylo doručeno jejich právnímu zástupci. Celý obsah prozatímního opatření spočíval v povolení zápisu knihovní poznámky záповědi zcizení, zatížení a zastavení pozemků. Knihovní výmaz této poznámky záповědi zcizení, zavazení a zatížení byl povolen a proveden usnesením ze dne 1. března 1933 po pravomoci rozsudku na žádost vlastního zástupce odpůrců, takže nemohli

si proti usnesení vyhovujícím jejich návrhu, stěžovati. Proti nim stalo se toto usnesení ihned pravoplatným a druhá strana proti němu nepodala rekurs. Náhradní nároky odpůrců byly tedy ohlášeny až po uplynutí lhůty § 400 ex. ř., od kteréžto lhůty neupouští ani rozhodnutí nejvyššího soudu, uveřejněné ve sb. n. s. č. 2067, k němuž dovolací rekurs neprávem poukazuje.

Čís. 13778.

Doprava železniční.

Ustanovení čl. 54 předpisů pro službu dopravní čís. XIX neplatí pro zařazení vagonu s hořlavými látkami při posunu ve stanici.

(Rozh. ze dne 20. září 1934, Rv I 2232/32.)

Žalobce odevzdal dráze v otevřeném vagoně k přepravě zásilku liso-
vaného sena, přikrytou úplně zánovními plachtami. Za posunování ve
stanici byla zásilka zachvácená požárem a zničena. Žaloba o náhradu
škody proti dráze byla zamítnuta soudy všech tří stolic,
Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest nesporno, že vůz, jímž zásilka sena byla přepravována, nebyl zachvácen požárem za dopravy vlaku, nýbrž při rozřazování a posunování ve stanici. Při tomto nesporném stavu věci nelze na souzený případ použití ustanovení čl. 54 předpisů pro službu dopravní čís. XIX, které upravují zařazení vozů naložených hořlavými látkami za dopravy. Žalovaná namítala v žalobní odpovědi, že vůz naložený senem byl zařazen jako čtvrtý za lokomotivu a že pro zařazení vozů naložených hořlavými látkami při posunování ve stanici není v předpisech pro dopravní službu ustanovení. Naproti tomu tvrdil žalobce, že při posunování ve stanici je třeba zachovati touž opatrnost, jako při jízdě na trati, a že platí ustanovení čl. 54 oněch předpisů i pro posunování ve stanici. První soud, zjistiv, že vůz naložený senem byl zařazen jakožto pátý od lokomotivy, posuzoval věc tak, jako by šlo o zařazení vozu a jeho zachvácení požárem za dopravy, kdežto námitkou žalované dráhy, že šlo o zařazení vozu a zachvácení požárem při posunu ve stanici, se nezbýval právě tak, jako soud druhé stolice. Při posouzení této námítky jest uvážiti, že v čl. 40 předpisů pro dopravní službu je upraveno zařazení vozů při posunu ve stanici jen u vozů naložených snadno výbušnými, střelnými a trhacími látkami nebo se snadno výbušným střelivem, kdežto pro zařazení vozů při posunu naložených hořlavými látkami, jako je seno, nebyly dány zvláštní předpisy. Bylo-li tedy v čl. 54 uvedených předpisů upraveno zařazení vozů naložených hořlavými látkami při dopravě a v čl. 40 upraveno zařazení vozů při posunu jen u vozů naložených látkami snadno výbušnými, střelnými nebo trhacími, nikoliv však látkami hořlavými, nelze za to míti, že ustanovení čl. 54 platí i pro zařazení hořlavých látek při posunu ve stanici, jak dovolatel tvrdil a v do-